

enberg

ss.

bd. 6

1791

1928 K 944

322

6, 17

OTIOAR ECTOR M CAR

ACADEMIAE WITTENBERGENSIS

GODOFREDVS AVGVSTVS

MEERHEIM

PHILOSOPHIAE DOCTOR POETICES PROFESSOR

PUBLICVS ORDINARIVS

ORATIONEM

^{A B}

SAMVELE AVGVSTO KVNERTO

REINSDORFIENSI

SS. LITT. CVLTORE

CONVICTVS WOLFRAMSDORFIANI CAVSSA

FVTVRO MERCVRIDIE

H. L. Q. CC.

HABENDAM

CIVIBVS HVMANISSIMIS

SIGNIFICAT

1786

RACEMATIO IN TACITO

ACADEMIAE VIXX ENBERGRNSIS

GODOFRIDVS AVGVSTVS

Praeter rationes, iam commemoratas, modestam Tiberii, Ernestius infitiat, inde appare, qua principis decus non affectarit iste, quod corpori vitrici affuerit, si corpus proprie capiatur. Illud omnium grauissimum, falsum deprehendi, a corpore Augusti non discessisse Tiberium, quippe qui fuerit Romae, senatum habuerit, de honoribus, illi decernendis, egerit, quae cuncta e sequentibus pateant. Suprema denique de morte dici, in primis de funere, de quo hic etiam locus sit accipiendus, Salmasium ad Solinum docuisse. Sed, Lipsium, de ipso corpore Augusti cogitantem, errasse, uir ad perpetuitatem insignis necdum mihi persuasit. Ipsa temporum ratio illi fauet. adhibetur enim tempus futurum in consultatione de iustis imperatori faciendis, praesens de corpore non deserendo, ac munere publico obeundo. Haud equidem ignoro, quid contra moneri possit, tempora saepe commutari. At, Tacitum in uerbis edicti negligentius uersatum, historici in publicis monumentis diligentia me credere prohibet. Alia igitur, in posterum peragenda, ab iis, quae nunc suscipi debent, seiunguntur.

tur. de honoribus parentis, sicut accidit, postea
consulendum, iam non abscedendum a corpore, id-
que unum e publicis muneribus usurpandum. Ita-
que nos de sententia non dimouet, quod, primo se-
natus die, dimissis aliis omnibus, honores, Augusto
defuncto adiungendi, in deliberationem ceciderint.
haec enim, facile largimur, deinde gesta, de eo
quaeritur, quo modo se prius Tiberius instruxerit.
Neque me munus offendit publicum, cuius ratio-
nem Lipsius, breuiter quidem, sed dilucide plane-
que reddidit. nam, postquam cuncta, sicut ait Tac-
tus (c. i.) Augustus nomine principis sub imperium
accepit, omnis rei publicae splendor in eum cessit.
Quicquid igitur illius tribuebatur dignitati, mune-
ris potuit publici nomine affici. At uero sic nihil
moderationis edictum prae se fert. imo uero mul-
tum. neque enim de suo, sed parentis, decore pri-
mum laborat omnium, ac, dimissis caeteris muneribus
publicis, quibus potentatus fulciri firmiter uide-
batur, hoc agit, ut ad uitrici corpus adhaerescat, ab
hoc nullo pacto dimouendus. Optime Tacitus uer-
bis sequentibus, *dabat famae, ut uocatus electusque
potius ab re publica uideretur, quam per uxorium am-
bitum, et senili adoptione, irrepisse.* Omnis autem
caussa conclamata putatur, si falsi conuincatur, Ti-
berium, quia Romae fuerit assiduus, ab ipso corpo-
re Augusti non decessisse. At hoc illud est, quod
in primis fuerat probandum. Potius Suetonii te-
stimo-

stimonium, ac Dionis Cassii, corpus imperatoris iam
Romam translatum, monstrant. Altero teste (c.
100) *a Bouillis equester ordo suscepit corpus mortuum,*
urbique intulit, atque in uestibulo domus collocavit.
Hic igitur Tiberius lugens fedit, neque ab exanguis
patre abscessit. Alter plenius, atque ad Tacitum
in clariore luce collocandum accommodatus, rem
gestam memoriae prodidit. τὸ σῶμα τὸ τοῦ Αυγού-
σου ἐκ μὲν τῆς Νώλης οἱ πρῶτοι καθ' ἐκάστην πόλιν ἐκ
διαδοχῆς ἐβάσασαν· πρὸς δὲ δὴ τῇ Ρώμῃ γενόμενον οἱ
ἰππεῖς παραλαβόντες, νυκτὸς ἐς τὸ ἄστυ εἰσεκόμισαν·
τῇ δὲ ὑστεραία βουλή ἐγένετο, καὶ μετὰ τοῦτο τῷ Τι-
βερίῳ ἀδεία ἐδόθη, ὅτι τοῦ νεκροῦ, οὐκ ἐξὸν δὴ, ἤψα-
το, καὶ συμπαρέπεμψεν αὐτόν· corpus Augusti, No-
la elatum, singularum principes ciuitatum ordine ge-
starunt. Romam uero perductum equites suscep-
erunt, urbique noctu intulerunt. Postridie est sena-
tus habitus, ac uenia deinde Tiberio data, quod
mortuum praeter fas tetigerit comitatus (LVI.32)
Dignus sane locus, quem paullisper excutiamus,
praefertim cum scriptores non parum inter sese dis-
sentiant. Nolae in morbum grauem Augustus im-
plicatur, quo facto, si Suetonio fidem habemus, ab
ipso fuit Principe Tiberius reuocatus, cui secreto
sermone diu affuit (Aug. c. 98) Alii, cum Dione,
Liuiam, dicunt, mariti decessum occultasse, metu-
entem, ne quid rerum nouarum accideret, usque
ad filii aduentum, qui uitricum non amplius super-
stitem

flitem uiderit. Vtri sententiae suffragetur, Tacitus ambigit (Ann. I. 5.) *neque satis compertum est, spirantem adhuc Augustum, apud urbem Nolam, an exanimem, repererit.* Prior tamen opinio fidei propior uidetur, ad quam Velleius quoque accedit (II. 123.) *Tiberius filius, festinanter reuocatus, ad patrem patriae expectato reuolauit maturius. Tum securum se Augustus praedicans, circumfusisque amplexibus Tiberii sui, commendans illi sua, atque ipsius opera, nec quicquam de fine, si fata poscerent, recusans, subrefectus primo conspectu alloquioque carissimi sibi spiritus, mox animam coelestem coelo reddidit.* Semotis adulationibus, Velleio solemnibus, non est obscurum, Tiberium ab Augusto, uitam finiente, non a fuisse. Post corpus, expers animae, sublatum, Romam defertur, comite, quod Dio liquido commemorat, Tiberio, imo uero tangente. At hic intercedit uetus scriptor apud Suidam, uoce *Αυγουσος, Αυγούσου ἀποθανόντος, Τιβέριος καὶ Δρούσος προηγούντο τοῦ πένθους, τοῦ νεκροῦ παντελῶς μὴ ἀπτόμενοι. οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς μοναρχοῦσιν.* Augusto mortuo, Tiberius et Drusus praefuerunt funeri, mortuum omnino haud tangentes. neque enim licebat principibus. Sed haec religio non fuit semper seruata, exemplo Germanici (Ann. I. 62) qui primum extruendo tumulo cespitem posuit, notatus ideo a Tiberio, humanitati eius obtrectante. Vt cunque est de tactu, in dubitationem uocari non potest, ab ipso

ipso corpore Augusti priuignum se non mouisse, comitatu suo illud Romam profecutum. Tunc edicto patres in curiam conuocat, nisi forte illud iam Nola in urbem fuit missum, in quo, et quid facturus sit, et quid iam sibi putet faciundum, exponit. Nunc ad parentis uult corpus considerare, in eaque pietate muneris publici functionem unice ponere. Postea, id quod postridie, quam corpus, luce priuatum, Romam fuit perductum, euenit, cum senatoribus communicare consilia uult, quibus sit honoribus parentis funus ornandum. Itaque facile damus, tam suprema de morte, in primis de funere, dici, quam primo senatus die Tiberium nihil agi passum, nisi de hisce supremis Augusti. Illud uenit in quaestionem, quid ante hanc consultationem ille, quo parentis de se merita cohonestaret, nauarit atque effecerit. Relinquitur, ut parentis corpus non sit ad funeris curam referendum, sed corporis ipsius, ab animo seiuncti, reliquias, a quibus dirimi charitas filii prohibeat. Liceat, uelut in transcurfu, ueram Tacito lectionem ex ipso Tacito uindicare (Ann. I. 26) Seditiosa militum concio ac turbulenta Druso, Tiberii patris literas recitanti, de postulatis eorum explendis, sic respondet, *mandata Clementi centurioni, quae perferret.* Hic alii perferret, alii praeferret, alii proferret, magis probant. Equidem nullus dubito, quin perferret a Tacito sit profectum. hoc ipsum enim uerbum scriptor prius de eodem homi-

homine adhibuit, ubi nulla controuersia lectioni
mouetur (c. 23) *caeteros latebrae texere, uno retento*
Clemente Iulio, qui perferendis militum mandatis ha-
bebatur idoneus, ob promptum ingenium. Ingenio
excogitata suo si diceret, *proferret* alienum non fo-
ret. Sed affert mandata, sibi que commissa, de qui-
bus perferre frequentatur. Difficilior, ac uariis
coniecturis tentatus locus (I. 35) Magno clamore
ueterani Germanicum etiam atque etiam orant, ut
fessis finem laboriosae militiae, neque inopem re-
quiem, concedat. Quid alii moliuntur audacius.
fuere etiam, qui legatam a diuo Augusto pecuniam re-
poscerent, faustis in Germanicum omnibus, et, si uel-
let imperium, promptos ostentauere. Quoniam codex
Mediceus *promptas* monstrat, hoc nonnulli cum le-
gionibus iungunt. Heintius, quae est illius libido
quamuis mutationis occasionem captandi, *prompta*
substituens, de rebus promptis explicat. Prudenter
Ernestius nihil mutat, et, quod saepe Tacitus omit-
tit, *se promptos* subintelligit, quo facto, cum prae-
cedente *fuere, qui*, cohaeret accommodatius. Sed
alia dubitatio subnascitur, eaque maioris momenti.
Quaerit enim ille, *quid faustis in Germanicum omni-*
bus cum flagitatione pecuniae, sibi legatae. Deinde ne-
gat, *ostentauere* pendere posse a *fuere*. Sic igitur lo-
co uitioso medendum iudicat, *fuere, qui — reposce-*
rent, et, faustis in Germanicum omnibus, si uellet im-
perium, promptos ostentarent. Aut, mutata interpun-
ctiōne,

atione, breuiore in rationes, *fuere, qui — reposce-
rent. Et, faustis — ostentauere.* Mihi quidem locus
nulla uidetur medicina egere. milites enim flagita-
tioni bona addunt omina, quo facilius a Germani-
co, quod uelint, impetrent, si, quanto amore ipsum
complectantur, ex omnibus optimis intelligat, qui-
bus prosequi ueteres solebant eos, quos saluos cupe-
rent esse, pluribus id exemplis illustrante Briffonio,
(de form. solemn. l. 151) Sed de his agemus in po-
sterum

Nunc enim concilianda beniuolentia uestra,
Ciues, Kunerto, commilitoni, diligentia modestia-
que spectato, qui uersatur honeste in eo, ut Wolf-
ramsdorfii memoriam anniuersaria renouet oratio-
ne, ac beneficium, quo tot iuuenes ad spem patriae
liberaliter aluntur, iustis laudibus extollat. Patriae
uobis prius charitatem etiam atque etiam commen-
dabit, Cicerone iudice, omnes omnium charitates
complectentem. Bene profecto cum illa agetur,
omnes si diligenter, quid quantumque eius expecta-
tioni debeant, secum reputarint. Sed, quo plura
temporibus nostris hoc de amore, et dicuntur, et
scribuntur, eo magis hic mollitie atque ignauia lan-
guet. Quanto grauius sunt adolescentes praesertim
cohortandi, ut mature ea sibi praesidia comparent,
quibus patrium decus augeant, gloriamque manen-
tem deportent, dulcedine natalis soli ducti, quae
sui non finit esse immemores. P. P. Domin. VI. post
Trinit. CIOIOCLXXXVI

Wittenberg, Diss., Erg. bd. 6, 1783/91

ULB Halle

3

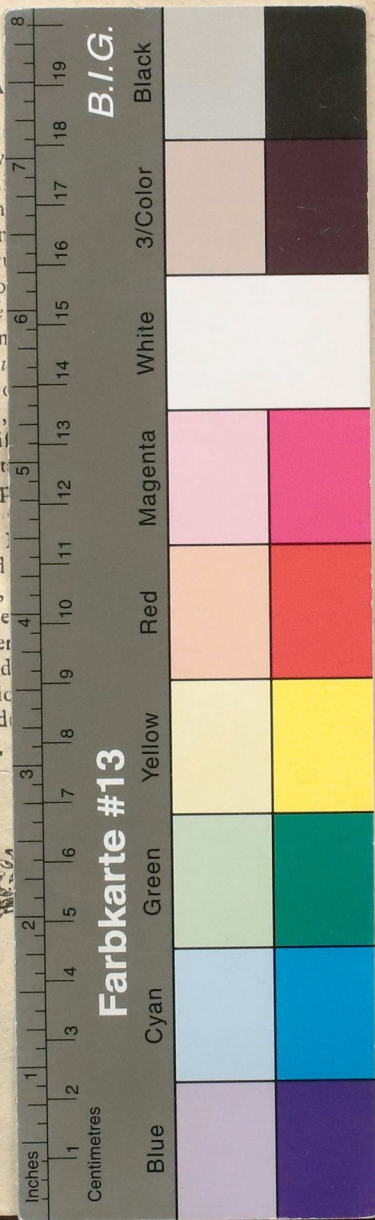
003 922 553

5b.

WD/P

1928 K 944

322
RACEMTOR MCAO

ACADEMIAE WITTENBERGENSIS

GODOFREDVS AVGVSTVS

MEERHEIM

PHILOSOPHIAE DOCTOR POETICES PROFESSOR

PUBLICVS ORDINARIVS

ORATIONEM

^{A B}
SAMVELE AVGVSTO KVNERTO

REINSORFIENSI

SS. LITT. CVLTORE

CONVICTVS WOLFRAMSDORFIANI CAVSSA

FVTVRO MERCVR I DIE

H. L. Q. CC.

HABENDAM

CIVIBVS HVMANISSIMIS

SIGNIFICAT

1786